

2942

Stormen hörs vine vågorna brusa.

Stormen hörs vine vågorna brusa
snövita skummet vräkes mot land
masterne skrika granarna susa.
runt omkring hydden tätt invid strand.
Men invid hyddens dörr
står Anna liksom förr
söker med blicken brusande våg.

Med tår i ögat sorgset hon klagar
ungdomens hopp ifrån mig flytt
räknade äro snart mina dagar
glädjen för mig i sorg sig förbytt.
Har då de villande hav
bäddat min älskades grav
frågar hon sorgset brusande våg.

Arvid så kommer du aldrig åter
har du en må i främmande land
jag vill ej tro det fastän jag gråter
att du har slitit kärlekens band.
Skynda o skynda igen
kom till din älskade vän
för till mig vännen brusande våg.

2942

Så hennes klagan föres med vinden
men vad är den villa hon ser
rodnaden stiger hastigt på kinden
snövita segel tror hon sig se.
Är det min älskade vän
som vänder åter igen
stilla mitt hjärta brusande våg.

Timmerne skrida skeppet är nära
skummet kringyrar varenda bog
hur skall jag nu lycken kunna bära
på en gång klagande hon dog.
Arvid jag åter får se
han skall mig trösta och ge
ge åt mitt hjärta själslugen och fria.

Stolt som en sven på gungande vågor
skeppet sig närmar allt mer och mer
suckande vindar leka i tågen
redan på däckat Arvid hon ser.
Sorgen nu flyktat bort
och jag skall inom kort
vila vid Arvids trofasta bröst.

Häftigt han sluter henne i famn
trycker på munnen en glödande kyss
nu har jag lyckligt hunnit i hamn
brusande vågor plöjde han nyss.
Anna nu vill jag i ro
här med dig bygga ett bo
avsked jag tar av brusande våg.

2942

Ären de fly stugan vid stranden
Anna så lycklig känner sig där
fastare knyts heliga banden
utav en gosse älsklig och kär.
Ej till den brusande våg
står nu ej mer Arvids håg
blott hos sin älsklings lycka han får.

2942

Förlåt att jag nu sjunga vill en sång.

Förlåt att jag nu sjunga vill en sång
för tiden faller för mig här så lång
jag vakter här lik fången i en cell
men likväl sjunger jag varenda kväll.

Vid gardet har jag stått i tvenne år
och därmed har min ungdomstid flytt bort
när man har tjänat knekt i några år
som tiggare men jagas därifrån.

Men här ni gossar som i frihet går
blott lyden mig så vill jag ge er råd
tag aldrig värvning på tre långa år
det får ni ångra för var dag som går.

Nej eder värnplikt då hellre gör
när den är slut då är ni fri därför
då kan ni glada resa hem igen
till far och mor och till er lilla vän.

14/11/22

2942

Jag minns den dagen jag min värvning tog
ifrån far och mor från vännen bort jag drog
jag sade till min vän adjö med dig
hon grät och sade stanna kvar hos mig.

Men ingen tårar hjälpte vara nu
jag sade skaffa dig en annan vän
ifall du tycker tiden blir för lång
till dess jag kommer hem en gång.

Sen mina steg jag ifrån hemmet drog
med tår i ögat hemmet sist jag såg
jag aldrig kan förglänna denna dag
d' frihetstimmen slog sitt sista slag.

Vid gardet vi väl ej som herrar gå
fast många tror det som det ej förstår
vi ha befäl i flera hundratal
som plågar oss med ständigt nya kval.

2942

Ibland när tiden tycks för mycket svår
då tar vi oss för tanden liten tår
strax höres stämmor som från vilddjur
den där är full sätta honom i en bur.

Då få vi sitta där i några dagar
där ingen sol ej heller måne klar
syns blicka ner från himlens blåa fält
betänken er o, vilken dyster cell.

Där ingen människa till oss titter in
igenom luckan får jag maten min
knappt den jag fått förrän jag stämman hör
att luckan stängs och låsen sättes för.

Men är man nykter och till vännen går
kenhände jag i samma fälla går
det hjälper ej att man om nåd dem ber
nej större straff för varje gång det sker.

2942

Men vad gör det hur illa det mig går
jag aldrig nånsin svika skall mitt mod
för ser det mörkt ut sjunger jag en gång
min frihet får jag väl igen en gång.

Det går väl an att tjäna militär
men Herre Gud hur mycket är man värd
ibland civila folk på Sveriges jord
finns knappt en som ger ett vänligt ord.

Sen sluter jag min sång för denna gång
ni tycker kanske att den blir för lång
men jag vill påminna uti denna rad
att åren gått men minader stå kvar.

2942

Hertig Erik var mäktig och stolt i sitt sinn.

Hertig Erik var mäktig och stolt i sitt sinn
han befälde i hast åt sin son
att förskjuta sitt hem och på havet ge sig ut
och förglömma sin fattiga vän.

Att förskjuta sitt hem och på havet ge sig ut
och förglömma sin Ranghild så kär
men han svarade: "Ack nej nej nej det får aldrig ske
hellre vill jag då i vågorna dö."

Och så skrev han ett brev till sin hårda far och mor
och i brevet där stodo dessa ord:

"O farväl min grymma fader farväl min hårda mor
eder sön får ni aldrig återse."

Sedan togo de älskande hand uti hand,
och de slöto varandra i sin famn,
sedan kastade de sig i det upprörda hav,
som för evigt skulle bli deras grav.

Därför hören I föräldrar som haven edra barn,
ack låt kärleken bliva den den är
ty ni skola nog erfara att er varning blir ej lång,
och ni komma nog att ångra den en gång.

2942

Varthän du stolte sjöman varthän står nu din håg.

Varthän du stolte sjöman, varthän står nu din håg,
långt burt ifrån din hemort på havets kalla väg,
men kom då snart tillbaka, du stolte sjömatros,
du lämna skell med smärta din väna kärleksros.

Och ner till skeppet Skulda så var ju skutans hamn
en vacker sjöman ilar ifrån sin flickas famn,
med tårar uppå kinden hon ger till avskedsord,
att ifrån henne skiljas den ende vän på jord.

På skeppet lyftas ankar och seglen sättes till
nu det i hamnen ej längre ligger still
de segeldukar av vinden fyllas snart
och Skulda plöjer vågen allt en driftig fart.

Och resan den gick lyckligt fram till Ostindiens kust
bland alla sjömän var ju blott glädje och lust
och sen vi vände åter och styr mot säker hamn
blott en utav dem alla fick se sitt fosterland.

2942

För nu har himlen mulnat och vågor börja gå
och sjömän i sin ordning vid fall och brassor stå
då ljöd kantenens stjärna fort bärga segel bort
de lydde hans befallning och detta inom kort.

Och snart var innebärgat varenda segelduk
och uti tomma riggen hörs stormens vilda tjut
men Skulda länsar undan för och vågors svall
till dess hon häftigt stöter allt uppå Doggers bank.

En våg gick över skeppet och alla ropte
att uti havet kämpar kaptenens unga fru
kaptenen såg sin maka då hon gick över bord
och tårar fällde ty sorgen var så stor.

En båt från Skuldas reling i sjön nu sattes ned
men krossades i spillror utav en bölje vred
färsedd med sex metrosor som i densamma var
i havets våg de lågo där fingo de sin grav.

2942

Kaptenen sade gossar blott lyd mig än en gång
nu se vi slutet nalkas vår tid den blir ej lång
gå nu och kapa riggen vi rullar ganska hårt
gör vraket utav grundet så blir vårt öde svårt.

Och Skuldes master falla med ett förfärligt brak
och vågor skyhögt svalla utöver vrak
snart allting var försvunnet uti det vida hav
de slöto sina dagar i Nordsjöns kalla hav.

Men styrman på en plankå i havet ensam drev
den ende av dem alla som ända räddad blev
och snart blev han upptagen utav en engelsk brigg
som uti stormen mistat en del utav sin rigg.

Men uti Sverige sörjer en vacker flicka narsin vän
som havet har bortrövat han kommer ej igen
hon skall nog minnas och det allt uppå Doggers bank
där danske skeppet Skulda ibland vågorna gick i senk.

2942

Åt havet vid den lugna stranden.

Åt havet vid den lugna stranden
jag längtar dit med längtan än
jag vill bort till fjärran landen
jag vill bort och se mig om.

Med längtan och med fredligt hjärta
med min kamrat och med min vän
jag delar gärna min sorg och smärta
ty så gör varje sjöman än.

O, lantman du som hemma vandrar
och jämt naturen skåda få
du likväl ständigt en sjöman klandrar
och bär till honom samma hat.

Du skulle se när som havet svallar
och stormen rasar i varje knut
när styrmans röst till reven skallar
det väcker fasa var minut.

Än höjs det upp mot svarta skyar
än sänks det ner i havets djup
en bön till Gud då en sjöman sänder
sen anträr han på havet ut.

2942

När seglen slår och stormen rasar
men vi dock ingen fara känner
friskt med en aldrig ändå tryter
och ofärfärade vi är.

Sen styrs där kurs mot höga norden
och hemåt segla vi så sällt
ty kärast är dock den svenska jorden
där våra flickor de leva sällt.

Sen över vintern vi hemma dröja
uti en älskad flickas famn
där vill jag mig så glatt förnöja
ty skeppet ligger i säker hamn.

På stranden står de gamla fäder
och m'nsen mö med tår på kind
från deras blick de vida tankar
vi segla ut vi segla sen med färlig vind.

En visa vill jag sjunga om flickorne i Malmö stad.

En visa vill jag sjunga om flickorne i Malmö stad
för sista mötet gör jag jag tror det ej blir fler
nu tycker jag det kan gå an att lägga bort kostymen grann
så där kan fler försöka att tjäna krigarman.

I tre år har jag tjänat som fosterlandsförsvarare
och det var ganska trevligt men helst om kvällarna
för då fick vi till staden gå att vackra flickor hälsa på
som gärna ville ha sällskap så sent om kvällarna.

Ja var och en vet väl att husaren kan ride lätt
och detta tycker flickorna är ett trevligt sätt
ja hade ej husarerna fått permission om kvällarna
så hade Malmö flickor visst dött av ledsamhet.

Ja många flickor gråta för det augusti månad är
och vi skola upp till Bonarps hed att rida med besked
men tiden ilor undan fort fem veckor de gånganska fort
och ni skall aldrig tänka att vi er glömma bort.

Ja när vi äro komna till mötesplatsen fram
jag skriver dessa rader men tiden ilor bort
så få vi mat och brännevin och sen få vi på logar gå
på logar och på lador det är ett trevligt liv.

2942

ja andra dagen börjar och sen skvadronsexsis
och vad vi sedan göra det rör er ej precis
ty finne ni det veta så bleve det en längre spelt
så papperet ej räckte ni få tro mig om ni vill.

Ja många kärleksbrev där komma upp till Bonarps hed
det kan ni alla tänka om ni få klart besked
för de kör upp med häst och vagn att hämta brev till alle män
som komma ifrån Malmö så det är ju minsann.

Och flickorna de skriva välkomna hem till nästa höst
för det är länge sedan du vila vid mitt bröst
ty jag har inte glömt den glada takten ett och tre
som jag så ofta hörde invid min lilla dörr.

Men det finns fler än flickorna som önska att vi komma hem
och det är källarmästaren på krogen menar jag
för den vi älska lika högt som flickorna i Malmö stad
han liver upp de sorgsnas mod och säger var så god.

Ja de bli nog de första som vi gå att hälsa på
och så kom servera och låt oss brännvin få
för är de som dricka här ja det är bra så ropar han
han kommer också genast med flaskan i sin hand.

2942

Ven det förstår vi inte att bara dricka brännevin
låt oss få lite vatten uppå en karafin
och konjaksflaskan sätt nu fram och låt oss lara toddyen
så skall vi töma glasen och fylla dem igen.

För halsen ren bör sköljas en gång om dagen allra minst
så länge vi ha pengar skall krögern ha förtjänst
ja får jag inte brännvin så är jag inte glad i sinn
jag önskar hela världen var full av brännvin.

2942

O farväl Sveriges delar och fjäll.

O farväl Sveriges delar och fjäll
o farväl o farväl o farväl
för nu lämnar jag mitt hem där jag är född
ut på sjön att förtjäna mitt bröd.

Nu jag far på det stormiga hav.
kanske att jag där bäddar min grav
den blir ej bäddad bland blommorna de små
ej mitt namn skall på gravstenen stå.

O farväl föräldrar syskon så kär
ni skall aldrig sörja för mig här
kesten sorgernas kvall uppå dörren
låt ej tårarna på kinden falla ner.

O farväl du min otrogna vän
Herren give dig en annan igen
en som är värdig ditt hjärta till att få
jag skall aldrig mera i vägen för dig gå.

Jag är född i en koja vid Köpingsbro.

Jag är född i en koja vid Köpingsbro
fast i Svartvik är ej mitt hem
men likväl lever jag så lycklig så nöjd och så säll
ty jag älskar och älskas igen.

Karoline så heter min blivda mö
hon är fager lik sommarens ros
ja för henne vill jag leva för henne vill jag dö
till dess livet har flyktat sin kos.

Jag arbetar på sågen från morgon till kväll
fast min daglön är ringa ändå
men likväl lever jag så lycklig så nöjd och så säll
ty min lott ingen avundas nå.

När som ångvisslan bjuder på lördagen gå hem
och jag skyndar med vingade fjät
och jag kläder och jag skyndar ni vet nog till vem
Karoline hon väntar mig hem.

2942

Karolina hon rodnar en kyss jag begär
men sin fästman hon nekar dock ej
ty vi hålla varandra så innerligt kär
skall den kärleken slockna o nej.

Får jag knoga till hösten sen gifter jag mig.
Karolina hon rodnar och ler
då tillsammans vi bygga tillsammans vi bo
för att leva i sällhet och ro.

2942

Mycket sent går Karlavagnen neder.

Mycket sent går Karlavagnen neder
den sjänk alltmer i havets kalla famn
men emot oss sig Södra Korset breder
en präktfull stjärnebild ett präktfullt namn.

Vänsen fader och en älskad moder
till himlen beder för sin ende son
och vänsen syster för sin ende broder
hon har en tårndiamant i de ägon blå.

Vänsen maka sitter tvst och stilla
fast barnen, stoja kring sin tända gran
hon synes le mot dem fast tårar trilla
hennes hjärtas tankar är hos Ossian.

Så sänd då raska sjämmän hem tillbaka
en hälsning hem i sens julekväll
en hälsning hem till föräldrar barn och maka
om stilla ljuvlig julefrid hos dem.

2942

Jag är en krigarynkel som tjänat i tre år.

Jag är en krigarynkel som tjänat i tre år
och gärna tar jag halvan dock helan ej förswär
men denna sköna drycken den passar ej för mig
ty ofta blir jag fuller av konjak eller vin.

Det hände sig en afton det var en lördagskväll
jag säger inte mera för ni förstår mig väl-
jag gick till staden jag skulle gå till min lilla vän
jag skulle henne träffa allt uppå lördagskväll.

Men när jag sått ett stycke polisen hanka mig
jag sökte mig frigöra men detta lyckas ej
ty grissars klor äro starka det vet väl en och var
som kanske ha varit ute för samma gris som jag.

Så kom då tre kamrater de gjorde mig då fri
ifrån de starka klorna som jag fastnat i
de bido mig så vänligt men jag ville ej lyda dem
men dock de voro snälla de följde mig då hem.

2942

Om morgonen då jag vakna kamraterna så till mig
nu går det reka vägen åt helvetet för dig
jag blev nog litet ledsen men jag tänkte det får gå
om än i åtta dagar jag i arresten sitta får.

Om morgonen klockan tio jag skulle i förhör
jag hade tänkt att gråta men en krigsman det ej bör
men blott en liten ilning genom kroppen gick
sen gick jag sakta sakta uppå min tunge stig.

När majoren läst upp rapporten han sade till mig så här
vill du erkänna detta som löjtnanten skrivit här
men jag stod tyst och stilla jag visste ej ett ord
om vad jag hade handlat och vad jag hade gjort.

Då sade han till korpralen tag pojken i förvar
sätt honom i arresten bevakning skall han ha
ty han genserar skolan och det i högsta grad
och därför uti arresten och det i samma dag.

2942

Jag är en skärgårdsflicka jag.

Jag är en skärgårdsflicka jag
på sjön förgår min dag
och till de dystra bäljors sång
jag lyssnat dagen lång.

En sjömans make vill jag bli
skall färd utpå stormigt hav
men kanske finner jag däri
den oförtänkta grav.

När stormen ryter över sjön
och fladdrar i mitt hår
då rådes ej den stolte män
som jämt vid rodet står.

Den sista sång han frön mig för
han talte till mig så
hur ömt jag haver älskat dig
hur svårt ifrån dig gå.

2942

Där kom ett bud från fjärran land
det skepp han seglat med
har slagits mot en klippig strand
din Georg finns ej mer.

Jag var så glad
jag sorans så nöjd likt fågeln uti skog
jag tänkte bliva Georgs brud
men havet vis bedrog.

Jag skall ej gråta lida nöd
likt fågeln uppå strand.
snart skärgårdsflickan över sjön
far hem till fridens land.

Stilla är det är på ön.

Stilla är det än på ön
men på sjön men o men
snart skall stormar uppbryta igen
ingen vila få vi då
uppå däckat få vi gå
både dagar och nätter likaså
när vi vilat oss fått ett par timmar ibland.

Alle man uppå däckat så brått
styrman ropar då med hast
tagen brämseglen fast
för se gammal är både fock och mast.

Snö och regn faller ner
himlen vulnar mer och mer
för en bark uti lovert vi tro se
styrman sade då förvisst
att det var en haverist
som både segel och master hade mist.

Men Gudskelov det var ej så
som vi trodde ändå
ty när denna syn försvann
fick vi sikte uppå land
det var Norges klippiga strand.

2942

Nu vi inkomna är
ibland klippor och bland skär
och får här ligga för ankare två
vi väntar upp vind
för att komma härifrån
hem till Sundsvall ty dit står vårt sinn.

Men en skål vi oss nu tar
för de glada flickorna
som så troget i minnet har oss kvar.

Men nu skall jag mönstra av
för att hemma stanna kvar
ty jag har lite penningar kvar
men när dessa tarit slut
skall jag åter mönstra ut
lilla vännen för då ensam stanna kvar.

Nu vill jag beskriva min levnad så tung.

Nu vill jag beskriva min levnad så tung
den besynte på tiden så jag var helt ung
min moder hon døde stor sorg jag så fick
min fader var fallen för brännvin och dryck.

Min fader var fallen för brännvin och dryck
och allt uti huset till brännvin gick
och jag stackars sosse led hunger och nöd
förgäves många afton jag bad om mitt bröd.

Så äntligen jag fatta det tunga beslut
att jag såsom arbetare skulle begiva mig ut
så tänkte jag vandra den ensamma väg
allt uti städer där de känna mig ej.

Så länge jag vandrat kom till mig en man
han sade jag ser att du är en bättre mans son
han sporde mig efter namnet och var jag var ifrån
och jag stackars sosse fick tala därom.

2942

Hen sade jag ser du är hygglig och snäll
jag vill dig uppfostra allt uti min hand
han sporde om jag kunde läsa jag svarade nej
i skolan där jag gått si det haver jag ej.

Sen jag påklädder blev från topp och till tå
i skolan i bygden där finge jag gå
en dotter han hade som också där gick
av henne m^{ns} undervisning jag fick.

Och sedan tillhopa vi konfirmerade blev
och sedan tillsammans vi kärleken drev
tills en dag d^r hennes fader han det får se
han bänner han svärjer det aldrig skall ske.

Så tidigt en morgon han uppkallar mig
nu måste du skynda att påkläda dig
ty jag vill dig skicka till en sjöman
och hos honom får du stanna tills du får besked.

2942

Köpmannen sade jag ser här uppå
att jag skall dig skicka så långt härifrån
men om du vill stanna i dagerna tre
så händer det åter du din käraste får se.

Den tredje så kom hon och föll i min famn
med kärlekens minne hon viskar mitt namn
o, jag haver hört du skall resa från mig
jag önskar så gärna få följa med dig.

Sen aldrig i världen jag mer från dig får
min fader min moder de se häruppå
att på jorden kan finnas ett bo
där vi kan få leva tillsammans, så leva i ro.

2942

Vid stranden satt Anna med blommor i hand.

Vid stranden satt Anna med blommor i hand
och väntar sin älskling förgäves,
och solen rot molnen bortskymmes ibland,
mot stranden vågorna hävdes,
hon viskar så ömt om kärlek och lycka
om jag min Erik i famn fick trycka,
På mörkblå våg.

Då höres plötsligt en herregans röst:
"Kom Anna fly till mitt hjärta,
ty här vid mitt bröst du skall finna tröst
fly bort från din sorg och din smärta
hur länge du än vid stranden gråter
din Erik kommer ej mera åter
På mörkblå våg."

"Nej, svarte Anna, var Erik än är
han kan inte glömma sin flicka
han lovat att vara mig trogen och kär,
verthän honom ödet må skicka,
till hem han kommer jag kransar virar
vi då vårt bröllop så festligt firar
I grönen lund."

2942

" Din Erik är borta, var herremans svar
"kanske han på sjöbotten ligger
din Erik är fattig han ingenting har
med tiden kanhända du tigger
kom räck mig handen vill du mig höra
jag dig som brud till mitt hem skall föra
I gyllne sal."

"Min Erik" sa Anna "är fattig men huld
jag honom blir trogen i döden
min kärlek ej väger med silver och guld
ej heller jag fruktar för nöden,
vår kärlek lättar nog tiggerstaven
om Erik är död vi förenas i graven,

På mörkblå våg."

Då hördes helt plötsligt en sjömanssång
en båt lade till invid stranden
vid Annas sida han stod med ett språng
och räckte förtroligt ut handen
ett utrop hördes och nu i famnen
var sjöman låg i den ljuva hamnen.
I grönan lund.

2942

"Min älskade Anna så sjömannen sad
"här har du din Erik nu åter
nu äger jag guld och är lycklig och glad
torka bort dina tårar du gråter
till eget hem jag nu dig skall föra
och dig som brud jag vill lycklig göra
I grönan lund."

Kort tid därefter ett bröllop stod
ej maken på länge man skädat
där vigdes nu Erik, en sjöman god
med Anna det var ju uppbädat
både ung och gammal till att kranse vira
o där vårt bröllop så festligt fira
I grönan lund.

2942

I året 1800 det var på nittiotre.

I året 1800 det var på nittiotre
i kronans tjänst till Stockholm
jag drog som *I* fick se.
Jag bjöd farväl från hemmet,
jag sade till min vän
"Kanske du har en annan
förrän vi ses igen."

Men flickan grät och sade:
"Nej det får aldrig ske
hur långt du än må resa min allra käraste,
men stanna du helst hemma
och skänk mitt hjärta tröst!"
De orden kom från hjärtat
i hennes unga bröst.

Jag reste dock, så kom jag till Sveriges huvudstad
jag glömde snart Alfilda
jag levde fri och glad
två månader därefter,
så skrev jag henne till
i brevet stod de orden
jag här omtala vill.

"I dag Alfilda skriver jag för sista gång till dig
du söka m' en annan
och evigt glömma mig,
ty här en vän jag utvalt
för tiden var för lång,
därför farväl, Alfilda
farväl för sista gång."

2942

Alfilda fick snart brevet
hon grät och skrev alltså:
"Min vän är det din mening
hur skall det för mig gå
hur kan du mig så glömma,
som tro mig svurit har,
nej det kan aldrig hända
den sorg för bitter var."

Ty nu har jag här hemma
en liten son så rar,
för hans skull vill jag bedja till dig o huld oss var
och skriv nu snart tillbaka
och skänk mitt hjärta ro
och härmed vill jag sända
mitt brev i hopp och tro."

2942

Jag läste detta brevet för alla på kasärn
korpralen, artellrister
som äro landets värn
men spott o spe blott hordes
själv var jag full av hån.
Jag gjorde spe av brevet,
Alfhilda och hennes son.

Men då inföll en kamrat som vid min sida stod
"Det brevet har den sorgsna
visst skrivit med sitt blod
och du gör synd mot henne
som trofast varit dig...
Då kom en tår i ögat
på honom och på mig.

Jag satte mig att skriva densamma dag ett svar
och sände det till henne
som hon mig bedit har,
mitt hårda hjärta banka
när jag skrev dessa ord:
"Du får mig evigt glömma
på denna världens jord.

2942

Då hörde jag en morgon förrän reväljen ljöd
då kom ett bud från hemmet:
"Alfhilda din är död
och du bär största skulden
att hon gått ur livet här,
ja nu så har du syndat
mot Gud och mot din vän.

Det sägs när hon fick höra det brev
så fullt av hån
så tog hon upp ur vaggan
sin lille käre son
smör skogsvägen till insjön
och där försvann hon glad
i går den tolfte juli
en vacker sommarnatt.

Jag reste hem där fann jag ett brev
vid trädets rot,
jag läste detta brevet
så fort jag tog det mot
och i den sista raden
hon skrivit dessa ord:
"För din skull Alfred dörr jag
som mig har glömt på jord."

2942

Att brevet talte sanning det trodde knappast jag,
dock sökte jag Alfhilda.
långt innan det blev dag
så gick jag genom skogen
ner till en klippig strand,
där flöt ett lik.
Gud hjälpe, jag drog det uop på strand.

Nu vilar hon i graven med barnet på sin arm,
det slumrar ljuvt i döden
invid sin faders barm,
men jag går genom världens bekymmersfulla gång,
och härmed vill jag sluta
min sorgliga sång.

2942

En skärgårdsflicka är väl jag.

En skärgårdsflicka är väl jag
på sjön förgår min dag.
:/: Och till de ystra böljors gång
jag lyssnar dagen lång:/:

När stormen viner över sjön
och fladdrar i mitt hår.
Men räds gör ej den stolte mö
som jämt vid rodet står.

En sjömans make skall jag bli
och gå på stormigt hav.
Men kanske finner jag däri
min oförtänkta grav.

Jag var så glad jag var så fri
som fågeln uti skog.
Jag tänkte Georges make bli
men hoppet mig bedrog.

2942

När sista gång han från mig for
han sade till mig så.
Hur ömt jag haver älskat dig
hur tungt att från dig gå.

Då kom ett brev från fjärran land
det skepp han farit med.
Han slagits mot en klippig strand
min Georg finns ej mer.

Jag kan ej siunga vara glad
som fåglen uppå strand.
Snart skärgårdsflickan över sjön
for hem till fridens land.

Emis minne över havet ilar.

Emis minne över havet ilar
och naturen gången är till ro
alla de i sömnens sköte vilar.
men vid stranden där vandrar två.

Det är Axel med sin bulda tärna,
skeppet ligger klart det skall avgå
avskedskyssen vill han henne giva,
därför mötas de vid havets strand.

En signal nu ifrån skeppet ljuder
sjömen famnar om sin unga brud
avskedskyssen vill han henne giva
farväl, farväl min unga brud.

Ida går omkring i dystra tankar
liksom stjärnorna på himlen blå
och om natten ser man henne vandra
för att tala med de böljor blå.

Havet stiger och havsjungfrun sjunger,
skeppet strandat här, och vi förgås
ingen finns som räddning oss kan bringa
o farväl, farväl min unga brud.

Likt en bruten lilja Ida faller
ner till botten av det djupa hav
"Axel, Axel, Axel," nu hon ropar
och han vinkar ur den våta grav.

Fast jag är en liten änka vill jag ej.

Fast jag är en liten änka vill jag ej.
sitta här och värma bänkar nej, nej, nej,
jag vill livet njuta uti valsens takt,
valsens toner har för mig en sällsam makt.

Kalla mig den glada änkan, om ni vill,
ögat vill jag icke sänka men bjud till
ett helt dristigt möte edra ögonkast,
glädjen hänger ännu vid mitt hjärta fast.

Ljusa nätter, kyssar varma, glad och fri
famnas av två sterke armar kan jag li,
kärleksljuva sötma och en liten dans
kostar över livets skär en härlig glans.

Alla änkor må ej gråta, det är fel
ögonen de bli ju våta, sång och spel
är jag skapad för och det finns plats igen
i mitt glada hjärta för en liten vän.

"Att sitta inspärrad i en bur"
så klagar fången, "O, jag arma djur
min Sigrids öde jag dela må
min grav skall bliva böljan blå.

Sen skall jag såsom en vålnad då
ibland de vildaste skären så
min Sigrid uti ett annat land
jag trycka skall din trogne hand."

Och fången uppå Älvsborg sett
till dess han rydde därifrån en natt
och störtar sig uti böljan blå
får ett sin Sigrid återfå.

Och många gånger uppå Älvsborg sen
man haver hört den stämman ren,
och denna röst man känt igen
ty det var fångens sångarvän.

2942

Den blomsterprydda gondolen gled.

Den blomsterprydda gondolen gled
utöver Älvsborgs bäljor ned,
det var så hemskt i den mörka natt,
en flicka skön vid rodet satt.

Kring pannan bar hon en lagerkrans,
beprydd av en stjärnas milda glans,
hon sjöng om vänner så ljuv och kär
som uppå Älvsborg fängslad är.

Och Herman hörde den stämman klar
som ~~fjärn~~ järnbeslagna fönstern far
"halla" han ropade, "min sångervän
nu känner jag din röst igen.

Jag hever mördat ett barn för dig
du har väl kunnat förlåta mig
men kärleken den är lika stor " "
hos fången som på Älvsborg bor.

Men stormen ryter och åsken går,
och bäljornas emot Älvsborg slår,
de blirträr till och fången såg
sin sångervän i bäljen låg.